

нистъръ и горѣпоменатитѣ господа, ние бѣхме успѣли да се срѣщнемъ и съ нѣкои други лица, политици, писатели и публицисти, та нѣмахме вече какво да правимъ въ Парижъ. Отъ друга страна, ние бързахме да идемъ по-скоро и въ другитѣ държави прѣдъ видъ на Конференцията въ Цариградъ, и рѣшихме да се отправимъ направо за Римъ.

Отъ Парижъ тръгнахме на 16/28 ноемврия, вторникъ, часа на 11 ¹/₂ прѣди пладне.

Италия.

I.

Пристигане въ Туринъ — отбиване въ Бергамо.

На 17/29 ноемврия, срѣда, рано часа на 9 ние стигнахме въ Туринъ. Тукъ се раздѣлихъ за врѣме съ другаря си; той тръгна направо за Римъ, а азъ рекохъ да се ползувамъ отъ прѣдставения ми сега случай да ида до Бергамо за една проста визита.

Въ тоя градъ азъ имахъ единъ добъръ приятель, бивши мой другаръ за нѣколко мѣсеци въ Хейделбергъ. На име Emile Engel, половина италиянецъ по мѣсторождение, половина швейцарецъ по мѣстопрѣбиване и възпитание, той бѣше момъкъ съ прѣкрасна душа, съ възвишенъ умъ, съ благо сърдце, съ чувства най-благородни. Не зная какъ, но при първа още срѣща нашитѣ мисли и нашитѣ чувства тѣй се срѣщнаха, че неусѣтно между насъ се завърза едно отъ ония рѣдки приятелства, които, намѣсто да разслабватъ, усилватъ ги, напротивъ, още повече врѣмето и разстоянието. То не бѣше обикновено приятелство, то бѣше просто единъ видъ побратимство, нѣщо повече,